

om disse forøgede Midler til Agenterne med Glæde og som et Symptom paa, at dette i Virkeligheden maa siges at være Anstaltens Hensigt. Hvad § 9 angaar, nemlig en Afgang til at faa bortkomne Forsikringsdokumenter mortificerede, da er den heldig, efter som det utvivlsomt er en Mangel ved den bestaaende Lov, at en saadan Bestemmelse ikke findes i den. Hidtil have saadanne Forsikringsdokumenter kun kunnet blive satte ud af Kraft ved Domstolens Kendelse. Naar § 9 vedtages særlig i den Affattelse, som den har faaet i det andet Ting, hvor den er bleven mere ubarbejdet end oprindeligt fra Regeringens Side, vil Mortifikationen ske ved at benytte den Fremgangsmaade, som der er angivet med Hensyn til saadanne bortkomne Forsikringsdokumenter. Endelig er der § 10, som foreslaar, at Anstalten fremtidig skal hedde „Statsanstalten for Livsforf. ansalten“, medens den nu hedder „Livsforf. ansalten og Forsikringsanstalten af 1871“. Grunden dertil er, som ogsaa angivet i Motiverne, for det første, at der ved vil undgaas Forveksling mellem denne Forsikringsanstalt og andre, men dernæst ogsaa, hvad jeg meget vel kan forstaa, at naar Navnet forandres, vil det fremgaa klart, naar denne Lov er vedtaget, af samtlige Forsikringsdokumenter, om den paagældende Forsikring er afsluttet, efter at denne Lov er vedtaget, eller om den henhører til de Forsikringer, der ere afsluttede forinden, idet Navnet vil være forskelligt paa de to Slags Dokumenter, hvilket naturligvis vil være en Bortelse, idet Anstalten derved paa en Maade vil faa to Serier af Forsikringer med forskellige andre Kendetegn. Naar jeg saaledes ser paa Lovforslaget, kan jeg ikke andet end yde det min fulde Anerkendelse, og naar jeg alligevel er af den Mening, at det maaske vilde være rigtigt, at Lovforslaget om end kun ganske kort, idet jeg nemlig mener, at det vilde være urigtigt, om Anstalten ikke fik Loven i Aar allerede paa Grund af § 5, kunde blive prøvet i et Udvalg, er min Grund hertil den, at der i det andet Ting paa et enkelt Punkt er stet en enstemmig Indstilling fra Udvalget gaaende ud paa yderligere at vise en Liberalitet mod de forsikrede ud over den, der allerede er foreslaaet i § 2 med Hensyn til Personer, som paa Grund af mangelfuldt Helbred ere blevne forsikrede, som om de havde en højere Alder, end de i Virkeligheden have. Der blev altsaa stillet et Forslag om at udstrække denne Liberalitet ogsaa til de Tillæg, som beregnes udtrædende forsikrede for alle kommende Aars Drift, og den Ekstrapremie, som tillægges hver Nettopremie for uforudsete

Tilfældes Skjød — for Muligheden af en Dødelighed, der overstiger den, der ligger til Grund for Anstaltens Nettotavler. Der har man ønsket, at der kunde finde en Bortelse Sted, idet Anstalten i den forløbne Tid — ligesom med Helbredsstillægene, om hvilke den ærede Minister selv har fremhævet, at det indeholder en Ubillighed — har konfirmeret alle fremtidige Drifts- og Sikkerhedstillæg for de udtrædende Personer, hvilke jo under visse Forhold angaa Beløb af et temmelig stort Omfang, og i alt Fald undertiden et Beløb, der langt overstiger de Udgifter, som Anstalten har haft ved Forsikringens Erhvervelse og de Udgifter, den indirekte kan siges at ville faa gennem den uforandrede Forsættelse af Driften efter de paagældendes Udtrædelse. Jeg skal i den Henseende oplyse, at naar en Mand der har forf. ansalten 10,000 Kr. mod en aarlig Præmie af 200 Kr. 50 Ore, efter 4 Aars Forløb udtræder af Anstalten, saa beholder Anstalten for det første — hvad der er fuldstændig nødvendigt — 319 Kr. 80 Ore for den Risiko, den har løbet, men dernæst beholder den 391 Kr. 50 Ore for hans fremtidige Drift- og Sikkerhedstillæg, og vedkommende faar kun 90 Kr. 70 Ore tilbagebetalt, hvilke 3 Summer tilfammen udgøre 802 Kr. eller det Beløb, vedkommende i de 4 Aar kontant har betalt for den paagældende Forsikring. Der bliver altsaa udbetalt $\frac{1}{3}$ omtrent af det samlede Præmie Beløb, hvad der er meget lidt. Det bliver ikke bedre, naar man ser hen til, at der ved denne Lovs Vedtagelse i sin Tid i 1871 i Motiverne blev udtalt, at de Regler for Udtrædelsen, som vare adopterede for Loven af 1871, vare væsentligt de samme som dem, der gjaldt for de ældre Anstalter. Det er nemlig saaledes, efter hvad jeg har faaet oplyst og har kunnet udregne, at vedkommende i hine vilde have faaet 60% af sine Indstud tilbage, medens han efter § 10, der altsaa skulde indeholde de samme Regler — i alt Fald skulde kunne anvendes paa samme Maade, som de tidligere Regler — kun faar 11% tilbage. Jeg kan saa godt være enig med den ærede Finansminister i, at der ikke under nogen Omstændighed bør være Tale om, at Anstalten skal lide noget Tab ved udtrædende forsikrede, og jeg kan end ogsaa være enig i, at vedkommende ikke skal kunne benytte sig af den ham jo i øvrigt lovlig hjemlede Ret til Udtrædelse, uden at han derfor lader noget tilbage i Anstalten, ud over, hvad Anstalten bør have for Risiko og Ulejlighed med ham. Jeg kan ogsaa forstaa, at den højtærede Minister kunde have Betænkelighed ved eller